

MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

DPS-III-0702-1-8859-AP/14
Wasz znak: BPS/043-63-2737-MPPS/14

GABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn... 06.12.2014r
nr... 4829 podpis... M. Pięć

Warszawa, dnia 2 grudnia 2014 r.

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn... 5.12.14
nr... 4380 podpis... P

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Burmistrz Paweł Mersian

W związku z wystąpieniem Pana Marszałka RP z dnia 30 października 2014 r., dotyczącym oświadczenia senatorskiego złożonego przez senatora Jana Rulewskiego w sprawie zjawiska ubóstwa, uprzejmie wyjaśniam:

Obowiązująca ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (j.t. Dz. U. z 2013 r. poz. 182, ze zm.) określa szczegółowo zadania w zakresie pomocy społecznej, rodzaje świadczeń, zasady i tryb ich udzielania oraz organizację pomocy społecznej wraz z jej definicją, a zwłaszcza generalny cel działań w ramach pomocy społecznej w Polsce, jakim jest zabezpieczenie obywateli przed ryzykiem życia w ubóstwie. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy "Pomoc społeczna jest instytucją polityki społecznej państwa, mającą na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości." Przy tym nie wyróżnia się nikogo z uwagi na miejsce zamieszkania – pomoc otrzymuje każda osoba lub rodzina wymagająca pomocy i spełniająca kryteria ustawowe, zwłaszcza kryteria dochodowe. Zapewniam, że w zakresie udzielanej obecnie pomocy społecznej nie praktykuje się żadnych podziałów typu: „wieś z PRL” lub „wieś z III Rzeczypospolitej”.

Jeżeli zaś chodzi o warunki przyznawania pomocy społecznej to, zgodnie z obowiązującymi przepisami, rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2012 r. w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 823), ustalono kryteria dochodowe: dla osoby samotnie gospodarującej – 542 zł, dla osoby w rodzinie – 456 zł. Jednocześnie podwyższono maksymalną kwotę zasiłku stałego z 444 zł na 529 zł, wysokość pomocy dla cudzoziemców (ze statusem uchodźcy i ochroną uzupełniającą) z 446 zł – 1 175 zł, na 531 zł 1 260 zł,

wartość dochodu miesięcznego z 1 ha przeliczeniowego z 207 zł na 250 zł. Rozporządzenie weszło w życie z dniem 1 października 2012 r. Ustalone i przedstawione powyżej progi dochodowe stanowią tak zwaną „ustawową granicę biedy”, która obowiązuje z mocy ustawy o pomocy społecznej.

Na podstawie art. 9 ustawy o pomocy społecznej obowiązujące w pomocy społecznej kryteria dochodowe są opracowywane na podstawie wyników badań progu interwencji socjalnej, które wykonuje Instytut Pracy i Spraw Socjalnych i powinny być wyższe od minimum egzystencji. Celem wypełnienia tego zapisu kryteria te są weryfikowane co 3 lata. Jeśli w danym roku kalendarzowym kwota kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej i kwota kryterium dochodowego na osobę w rodzinie będzie równa lub niższa niż minimum egzystencji, Trójstronna Komisja do Spraw Społeczno-Gospodarczych może wystąpić do Rady Ministrów z wnioskiem o zweryfikowanie kwot kryteriów dochodowych. Ogółem, w pomocy społecznej w roku 2013 na świadczenia pomocy społecznej wydatkowano kwotę ponad 4 mld zł. W ramach systemu pomocy społecznej w roku 2013 rzeczywista liczba osób objętych pomocą społeczną (którym przyznano decyzją świadczenia) wynosiła ogółem 1 987 589 osób. Osoby te żyły w 1 256 953 rodzinach, w tym na wsi 555 826 rodzin, a liczba osób w tych rodzinach wynosiła 3 321 759.

Ponadto prawo do świadczeń z pomocy społecznej przysługuje osobom i rodzinom, których posiadane dochody nie przekraczają kryteriów dochodowych, ustalonych w oparciu o próg interwencji socjalnej, przy jednoczesnym wystąpieniu co najmniej jednej z niżej wymienionych okoliczności: ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, niepełnosprawności, długotrwałej lub ciężkiej choroby, przemocy w rodzinie, potrzeby ochrony ofiar handlu ludźmi, potrzeby ochrony macierzyństwa lub wielodzietności, bezradności w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych, trudności w integracji cudzoziemców, którzy uzyskali w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, trudności w przystosowaniu do życia po zwolnieniu z zakładu karnego, alkoholizmu lub narkomanii, zdarzenia losowego i sytuacji kryzysowej, klęski żywiołowej lub ekologicznej. Dodatkowo, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, osobie albo rodzinie o dochodach przekraczających kryterium dochodowe może być przyznany specjalny zasiłek celowy w wysokości nieprzekraczającej odpowiednio kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej lub rodziny, który nie podlega zwrotowi. Może

też być przyznany zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa, pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową. Nie zawsze jednak pomoc materialna jest w takich przypadkach najbardziej efektywną formą wsparcia. Bez względu na posiadany dochód prowadzone jest również poradnictwo specjalistyczne, w szczególności prawne, psychologiczne i rodzinne, dla osób i rodzin, które mają trudności w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych lub potrzebują wsparcia. Ponadto w niektórych ośrodkach pomocy społecznej, tam gdzie są możliwości magazynowania i przechowywania artykułów pochodzących od darczyńców, przy współpracy z organizacjami pozarządowymi prowadzona jest ich dystrybucja (żywność, odzież, obuwie) na rzecz osób potrzebujących. W ten sposób wypełniane są art. 15, 16, 16a i 16b ustawy, które stanowią, iż pomoc społeczna polega w szczególności na: przyznawaniu i wypłacaniu przewidzianych ustawą świadczeń, pracy socjalnej, prowadzeniu i rozwoju niezbędnej infrastruktury socjalnej, analizie i ocenie zjawisk rodzących zapotrzebowanie na świadczenia z pomocy społecznej, realizacji zadań wynikających z rozeznaczonych potrzeb społecznych, rozwijaniu nowych form pomocy społecznej i samopomocy w ramach zidentyfikowanych potrzeb. Trzeba przy tym zauważyć, że w świetle obecnych przepisów o pomocy społecznej obowiązek zapewnienia realizacji zadań pomocy społecznej spoczywa na jednostkach samorządu terytorialnego oraz na organach administracji rządowej w zakresie ustalonym ustawą.

Podkreślić należy, że praca socjalna jest jedną z najważniejszych, nominalnie najskuteczniejszych metod wspierania osób i rodzin wymagających pomocy, mającą na celu pomoc osobom i rodzinom we wzmacnianiu lub odzyskiwaniu zdolności do funkcjonowania w społeczeństwie poprzez pełnienie odpowiednich ról społecznych oraz tworzenie warunków sprzyjających temu celowi. Świadczona jest na rzecz poprawy funkcjonowania osób i rodzin w ich środowisku społecznym, co w przypadku rodzin dysfunkcyjnych, zmagających się z nieporadnością ma kluczowe znaczenie. Praca socjalna może być prowadzona w oparciu o kontrakt socjalny będący pisemną umową zawartą z osobą ubiegającą się o pomoc, określającą uprawnienia i zobowiązania stron umowy, w ramach wspólnie podejmowanych przez tę osobę i pracownika socjalnego działań zmierzających do przezwyciężenia trudnej sytuacji życiowej osoby lub rodziny. Ma to istotny wpływ na motywowanie podopiecznego do aktywności np. w poszukiwaniu zatrudnienia. Jak wspomniano pomocy w tej formie

udziela się bez względu na dochód rodziny, więc może ona trafiać do szerokiej grupy klientów.

Tak więc w ofercie świadczeń z pomocy społecznej znajduje się, zgodnie z art. 36 ustawy o pomocy społecznej, poza świadczeniami pieniężnymi, również pomoc niepieniężna (praca socjalna, poradnictwo specjalistyczne, interwencja kryzysowa, pomoc w uzyskaniu odpowiednich warunków mieszkaniowych, czy pomoc w uzyskaniu zatrudnienia). Jednak w ramach zabezpieczenia socjalnego szczególne znaczenie przywiązuje się do aktywizujących form wsparcia, które wzmacniają samodzielność i zaradność życiową osób potrzebujących pomocy, zwłaszcza w zakresie aktywizacji zawodowej. Ten rodzaj pomocy dla osób wykluczonych społecznie i zawodowo realizowany jest m. in. przez podmioty zatrudnienia socjalnego, działające w oparciu o przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym. Takimi instytucjami są centra integracji społecznej i kluby integracji społecznej. Do centrów i klubów integracji społecznej mogą być kierowane osoby, które podlegają wykluczeniu społecznemu i ze względu na swoją sytuację życiową nie są w stanie własnym staraniem zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych, i znajdują się w sytuacji powodującej ubóstwo oraz uniemożliwiającej lub ograniczającej uczestnictwo w życiu zawodowym, społecznym i rodzinnym. Centra integracji społecznej, działające w oparciu o przepisy ustawy o zatrudnieniu socjalnym, mogą być tworzone przez jednostki samorządu terytorialnego i organizacje pozarządowe. Realizują reintegrację społeczną i zawodową przez następujące usługi: 1 kształcenie umiejętności pozwalających na pełnienie ról społecznych i osiąganie pozycji społecznych dostępnym osobom niepodlegającym wykluczeniu społecznemu, 2. nabywanie umiejętności zawodowych przez przyuczenie do zawodu, przekwalifikowanie lub podwyższanie kwalifikacji zawodowych, 3. naukę planowania życia i zaspokajania potrzeb własnym staraniem, zwłaszcza przez możliwość osiągnięcia własnych dochodów przez zatrudnienie lub działalność gospodarczą, 4. uczenie umiejętności racjonalnego gospodarowania posiadanymi środkami pieniężnymi.

Z kolei gminy i organizacje pozarządowe oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy o zatrudnieniu socjalnym mogą prowadzić kluby integracji społecznej. Można w nich organizować w szczególności działania mające na celu pomoc w znalezieniu pracy na czas określony lub na czas wykonywania określonej pracy, w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu pracy u pracodawców, wykonywania usług na podstawie umów cywilnoprawnych oraz przygotowanie do podjęcia zatrudnienia lub podjęcia działalności

w formie spółdzielni socjalnej. Ponadto organizuje się w nich prace społecznie użyteczne, roboty publiczne, poradnictwo prawne, działalność samopomocową w zakresie zatrudnienia, spraw mieszkaniowych i socjalnych, staże, o których mowa w przepisach o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Od 2006 roku realizowany jest Program Aktywne Formy Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu. W ramach Programu ogłaszane są corocznie konkursy skierowane m.in. do instytucji zatrudnienia socjalnego – Centrów i Klubów Integracji Społecznej, a także do samorządów gmin i organizacji pozarządowych. Przystępując do konkursu w celu otrzymania dotacji podmioty stosują metody reintegracji społecznej i zawodowej dla osób będących w wieku produkcyjnym, bezrobotnych, posiadających niewystarczające dochody, będących klientami pomocy społecznej. Podczas kilkumiesięcznych cykli zajęć w Centrach i Klubach Integracji Społecznej uczestnicy odbywają zajęcia wpływające na zmianę postawy, jak i równocześnie uzupełniają lub zdobywają kwalifikacje zawodowe.

Konkursy ogłaszane w ramach ww. Programu mają na celu zmobilizowanie samorządów gminnych do tworzenia partnerstw na rzecz organizowania centrów i klubów integracji społecznej, szczególnie na obszarach wiejskich i małomiasteczkowych, a także wykorzystywania lokalnych programów rynku pracy, takich jak np.: prace społecznie użyteczne czy roboty publiczne. Dodatkowo dzięki tym działaniom wzmacniana jest rola podmiotów zatrudnienia socjalnego w procesie przywracania osób do ponownego pełnienia ról społecznych i zawodowych oraz przygotowywania ich do wykorzystywania rozwiązań ustawy o spółdzielniach socjalnych.

Ponadto w ramach wysiłków instytucjonalnych zmierzających do zmniejszenia ubóstwa w ostatnich latach realizowane były wieloletnie programy osłonowe Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Minister stara się udzielać nie tylko wsparcia finansowego samorządom gmin i organizacjom pozarządowym, ale również inicjować i pobudzać podejmowanie takich przedsięwzięć, które wynikają z ustawowych zadań pomocy społecznej przypisanych samorządowi gminnemu i powiatowemu. Koresponduje to z art. 3 ust. 2, zgodnie z którym zadaniem pomocy społecznej jest także zapobieganie wystąpienia sytuacji z obszaru ryzyka socjalnego przez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia najbardziej zagrożonych niedostatkiem osób i rodzin oraz ich integracji ze środowiskiem. Umożliwia to ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego, w oparciu

o obowiązujące przepisy oraz konstytucyjną zasadę pomocniczości państwa (na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 7 i pkt. 7a ustawy o pomocy społecznej), opracowywanie i finansowanie programów osłonowych, a także wspieranie finansowe tych programów w określonym przez niego obszarze pomocy społecznej. Realizowany jest na przykład program powrotu osób bezdomnych do społeczności, który wspiera działalność głównie organizacji pozarządowych pomagających osobom bezdomnym. Innym ważnym programem jest program „Świetlica – Dzieci – Praca” na rzecz wsparcia dziecka i rodziny w gminie w latach 2011-2015. Program ma na celu rozwijanie działalności o charakterze socjoterapeutycznym w ramach środowiskowych placówek wsparcia dziennego dla dzieci i młodzieży z rodzin niewydolnych wychowawczo, dysfunkcyjnych z problemami opiekuńczo – wychowawczymi. Sprzyja tworzeniu nowych tego typu placówek oraz rozwijaniu działalności w placówkach już istniejących. Kolejnym przykładem takiego programu może być „Oparcie społeczne dla osób z zaburzeniami psychicznymi” – program, na który od roku 2006 przeznaczana jest co roku kwota 3 000 000 zł.

Spośród rządowych programów szczególnie ważne dla osób będących w ciężkim położeniu materialnym wydaje się kontynuowanie programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” w latach 2014 – 2020. Program jest programem krajowym realizowanym ze środków własnych gmin i środków budżetu państwa. Obecnie każdego roku korzysta z niego blisko 2 mln osób, w tym 50 % stanowią dzieci.

W dniu 10 grudnia 2013 r. uchwałą Nr 221 Rady Ministrów ustanowiono wieloletni program wspierania finansowego gmin w zakresie dożywiania „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” na lata 2014-2020 (M.P. z 2013 r. poz. 1024). Program zawiera podstawowe rozwiązania programu realizowanego w oparciu o ustawę z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego "Pomoc państwa w zakresie dożywiania", tj. podniesione do 150% kryterium dochodowe uprawniające do wsparcia w formie posiłku, utrzymanie 20% dożywianych dzieci bez konieczności ustalania sytuacji w drodze rodzinnego wywiadu środowiskowego (działania te mogą być realizowane po uprzednim przyjęciu stosownych uchwał rad gmin), wsparcie finansowe gmin, które przeznaczą środki w wysokości do 40% kosztów realizacji zadania z możliwością zmniejszenia do 20%.

Utrzymany został także krąg osób, które mogą zostać objęte pomocą wynikającą z Programu tj. dzieci do czasu podjęcia nauki w szkole podstawowej, uczniowie do czasu

ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej, osoby dorosłe w szczególności osoby samotne, w podeszłym wieku, chore lub niepełnosprawne.

Uchwała Rady Ministrów o ustanowieniu wieloletniego programu „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” przewiduje pomoc w formie posiłku, świadczenia pieniężnego w postaci zasiłku celowego na zakup posiłku lub żywności, świadczenia rzeczowego w postaci produktów żywnościowych.

Na realizację programu w 2014 r. przewidziana została kwota 550 mln zł (350 mln zł w budżecie wojewodów i 200 mln zł w rezerwie celowej budżetu państwa). Ogólna kwota środków w całym okresie realizacji Programu wyniesie 3 850 000 tys. zł. Dodatkowo Program jest wspierany środkami własnymi gmin w wysokości około 280 mln zł rocznie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej trwają prace nad wdrożeniem, począwszy od końca roku 2014, Programu Operacyjnego Pomoc Żywnościowa 2014-2020, pomocy w ramach Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym (FEAD). Jest to pomoc dotycząca produktów żywnościowych. Dzięki tej pomocy zaoszczędzone środki budżetów własnych osoby i rodziny będą mogły przeznaczyć na inne potrzeby. Pomoc ta będzie uzupełniona o działania na rzecz włączenia społecznego. Dystrybucja żywności będzie odbywać się w najbliższym czasie.

Ponadto (poza trudnymi sytuacjami życiowymi, do których odnosi się ustawa o pomocy społecznej) w ramach systemu zabezpieczenia społecznego ustanowiono, zgodnie z kierunkiem działań w ramach integracji społecznej oraz przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu, proponowanym przez międzynarodowe postanowienia oraz odpowiadające na nie polskie akty prawne (przykładowo konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy, Międzynarodowy Pakt Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych, Europejska Karta Społeczna, Powszechna Deklaracja Praw Człowieka ONZ, Konstytucja RP - przepisy z zakresu wolności i praw ekonomicznych, socjalnych i kulturalnych, ustawa o działach administracji rządowej, gdzie wyróżniono dział zabezpieczenie społeczne, etc.), inne rodzaje wsparcia osób i rodzin w celu ich ochrony przed ryzykami socjalnymi, obejmujące takie sprawy jak: ubezpieczenia społeczne i zaopatrzenie społeczne, fundusze emerytalne, świadczenia na rzecz rodziny, inne świadczenia socjalne niż pomoc społeczna, zatrudnienie, rehabilitację społeczną i zawodową osób niepełnosprawnych, kombatanatów i osób represjonowanych, koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, z wyjątkiem rzeczowych świadczeń leczniczych. Celem stworzenia systemu zabezpieczeń społecznych

było zapewnienie osobom i rodzinom zarówno bezpieczeństwa socjalnego jak i bezpieczeństwa przed różnymi rodzajami ryzyka socjalnego takimi jak macierzyństwo, zgon żywiciela rodziny (i ogólnie niedostatek dochodu w rodzinie), starość (dożycie wieku emerytalnego), utrata pracy, czy niezdolność do pracy ze względów zdrowotnych (trwała lub okresowa). Tak więc Polska wypracowała nowoczesne zabezpieczenie społeczne będące systemem zinstytucjonalizowanych świadczeń materialnych i niematerialnych, które mają na celu zagwarantowanie oraz zaspokojenie podstawowych potrzeb wszystkim członkom społeczności obywateli Polski.

Jeżeli zaś chodzi o tereny wiejskie rozpatrywane jako obszary szczególnych ryzyk socjalnych wymagających pomocy społecznej, to trzeba pamiętać, że nie były nimi wyłącznie likwidowane byłe Państwowe Gospodarstwa Rolne. Do roku 1989 było bardzo wiele osób, które często pracowały w miastach mając swoje 2-6 hektarów ziemi. To takie osoby w pierwszej kolejności zwalniano z upadających fabryk, wracały one na wieś, bo posiadały ziemię, i to przede wszystkim pomoc społeczną musiało interesować, że nie da się wyżyć z tak niewielkiej ilości ziemi. Dlatego dzisiaj pomoc społeczna nie koncentruje się na niesieniu wsparcia jedynie na obszarach popegeerowskich, bo byłby to błąd w postępowaniu wobec osób dotkniętych niedostatkiem, ale utrzymuje w polu widzenia wszystkie osoby i rodziny ze wszystkich obszarów wiejskich, będące w trudniejszym położeniu ekonomicznym, którym udziela się pomocy na ogólnych zasadach.

Pomimo świadomości tego, iż rolnicy indywidualni wymagają pomocy społecznej w nie mniejszym stopniu niż osoby ze zlikwidowanych PGR-ów, w związku z dokonaną likwidacją PGR-ów (nastąpiło to do roku 1993, zatem ponad 20 lat temu, co niejednokrotnie przyczyniało się do degradacji ekonomicznej obszarów ich byłego działania), na co nikt z ich byłych pracowników nie miał istotnego wpływu, podjęto jednak wysiłek mający na celu udzielenie wsparcia przede wszystkim osobom z tych likwidowanych państwowych gospodarstw rolnych. I tak, na przykład, realizowano w resorcie pracy, w latach 1994 – 1998, Program Osłonowo-Aktywizujący dla byłych pracowników, byłych państwowych gospodarstw rolnych, stwarzający im możliwość aktywizacji i usamodzielnienia się oraz uniezależnienia się tych osób od świadczeń pomocy społecznej. Program ten jednak wyczerpywał swoją formułę w miarę jak Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa (obecnie Agencja Nieruchomości Rolnej) pozyskiwała środki na udzielenie pomocy osobom z byłych

PGR-ów (w ramach tego pomocy byłym pracownikom byłych PGR-ów udzielono na kwotę ponad 1 mld zł).

Obecnie udziela się zatem pomocy społecznej osobom pozostającym w niedostatku i zamieszkującym w miastach i na wsi na ogólnych zasadach przyjętych w pomocy społecznej. Natomiast dalsza, skuteczniejsza i odpowiadająca na społeczne oczekiwania pomoc powinna polegać na stosowaniu rozwiązań przekraczających ramy działania pomocy społecznej: byłoby to tworzenie możliwości kształcenia adekwatnego do zapotrzebowania lokalnych rynków pracy, komunikacji ułatwiającej poszukiwanie możliwości kształcenia i zatrudnienia poza rolnictwem, nowych miejsc pracy zwłaszcza w miejscowościach sąsiadujących z terenami popegeerowskimi. Są to rozwiązania o charakterze strategicznym dla obszarów wiejskich, przekraczające ramy działania pomocy społecznej, która jest instytucją polityki społecznej państwa jedynie domykającą pracę pozostałych elementów zabezpieczenia społecznego. Szczegółowo przedstawia to i potwierdza wcześniejsze przypuszczenia opracowany w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej raport z 2008 roku „Rynki pracy w obszarach popegeerowskich”. Dlatego pomoc celowa, adresowana szczególnie do osób zamieszkujących obszary wiejskie, uruchomiana została w ramach programów wykonywanych w ramach pracy Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Przykładowo takie strategiczne działania podejmowano w ramach Programu Operacyjnego Rozwój Obszarów Wiejskich na lata 2007 – 2013 i planuje się je w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na Lata 2014 – 2020 (szacunkowo w ramach realizacji tego programu mają być zaangażowane środki finansowe rządu ponad 13 mld euro).

Tak więc, jeżeli chodzi o pomoc społeczną, pomimo różnorodnych trudności, osoby i rodziny będące w najtrudniejszym położeniu socjalnym obejmowane są pomocą na ogólnych zasadach, tak jak to jest możliwe w obecnych warunkach społeczno-gospodarczych, bez różnicowania potrzeb osób i rodzin z uwagi na ich zamieszkiwanie na obszarach wiejskich. Działanie to stało się obecnie strategicznym celem dla Rządu RP i znalazło wyraz w opracowanym Krajowym Programie Przeciwdziałania Ubóstwu i Wykluczeniu Społecznemu przyjętym przez Rząd w dniu 12 sierpnia 2014 r. Zakłada się w tym dokumencie trwałe zmniejszanie ubóstwa i wykluczenia społecznego, w szczególności zmniejszenie wykluczenia dzieci i młodzieży, stworzenie nowych szans na rynku pracy, wsparcie osób starszych i aktywną integrację osób żyjących w ubóstwie. Krajowy Program Przeciwdziałania Ubóstwu i Wykluczeniu Społecznemu na lata 2014 - 2020 jest pierwszym

strategicznym programem w Polsce, który zawiera kompleksowe działania nakierowane na trwałe zmniejszenie liczby osób zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym. Podkreślenia wymaga, że dzięki planowanym działaniom wskaźnik osób zagrożonych wykluczeniem społecznym powinien spaść w 2020 r. do ok. 22% z 27,3% (w 2011 r.), o 6,3 punktu procentowego powinien zwiększyć się wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych (z 20,3 % do 27%) oraz o 5,6 punktu procentowego powinno się zwiększyć zatrudnienie kobiet z najmłodszym dzieckiem na utrzymaniu do 5. roku życia (z 57,75 do 63%).

Pragnę zapewnić zatem, że w Polsce przykładą się ogromną wagę do prowadzenia polityki społecznej uwzględniającej obowiązek zaspokajania podstawowych potrzeb osób i rodzin poprzez podejmowanie wysiłków mających na celu przeciwdziałanie negatywnym skutkom biedy - bez względu na miejsce występowania tego zjawiska społecznego.

Z poważaniem
MINISTER
z up.
Elżbieta Sredyn
Podsekretarz Stanu